

MAICUȚA, AZI, DE ZIUA TA,
DREPT DAR, PROMIT FIERBINTE
CA TOT MAI BINE-OI INVATA
ȘI-OI FI TOT MAI CUMINTE!

LILIANA CANTEMIR
cl. a VII-a
com. Năvodari, raionul Medgidia

Proletari din toate țările, uniți-vă!
La luptă pentru cauza Partidului Muncitoresc Romîn fii gata!

Scînteia pionierului

ORGAN AL COMITETULUI CENTRAL AL UNIUNII TINERETULUI MUNCITOR

Anul IX nr. 10 (640) ★ joi 6 martie 1958 ★ 8 pag. 30 bani

O întîmplare de 8 Martie

Acum un an, pe la sfîrșitul lui martie, răsfoiam jurnalul de zi al unui detașament de la o școală din orașul Bacău. Țin minte că mă cam nemulțumea uscăciunea însemnărilor. Sub data de 8 Martie scria cam atît: „Azi e ziua internațională de luptă și solidaritate a femeilor din lumea întreagă". M-am gîndit: iată, ce lipsă de activitate... Sigur, dacă în detașament nu se lucrează, nici în jurnal n-ai ce citi!

— Va să zică, n-ați organizat nimic de 8 Martie! i-am spus mustrător președintei detașamentului.

Spre uimirea mea, fata zîmbi:

— Nu-i adevărat! Să vedeți...

Și mi-a povestit un lucru, pe cuvîntul meu, deosebit de frumos. In preziua lui 8 Martie, băieții și fetele din clasă erau încă „certați". Știți voi, așa se întîmplă cîteodată... Unele fete pîrăsc, unii băieți le trag de codițe — și pe neștiute apar în clasă două tabere „vrășmașe". Se întîmplase și acolo așa ceva.

In ajunul lui 8 Martie, băieții au rămas, într-o recreație, în clasă. Acolo numai între ei, s-au sfătuit și s-au hotărît să-i facă, fără știrea fetelor, cîteva daruri tovarășei dirigințe. Fetele, sperioase, trăgeau cu urechea la ușă; se temeau că băieții le pregătesc vreo păruială în grup! Cînd, la sunetul clopoțelului, au intrat în clasă și n-au pățit nimic s-au mirat.

A doua zi, 8 Martie. Diriginta avea o oră chiar cu ei. Nici n-a intrat bine în clasă că o delegație de băieți s-a și prezentat la catedră: flori, felicitări, mici cadouri.

Ochii profesoarei s-au umezit.

Dar nici nu s-au întors bine băieții în bănci că s-au sculat... fetele. După ce au scos ceva cu grijă din pupitre, s-au apropiat și ele; alte flori, alte urări de bine alte daruri.

Profesoara, de astădată a izbucnit în rîs:

— Măi prostuților și prostuțelor, ia împăcați-vă repede că mă supăr!

Fetele s-au uitat la băieți băieții la fete... și au izbucnit și ei în rîs. Apoi, unul dintre băieți a vorbit către fete:

— Dragi colege, cu prilejul lui 8 Martie vă felicităm și vă urăm...

Și iarăși risete. Risete prietenești bucuroase. De atunci, clasa a rămas unită pentru totdeauna.

...— Și de ce n-ați scris toate acestea în jurnalul de zi? am întrebat-o mirat pe președintă. Ar fi fost atît de interesant...

— Am crezut că nu-i un lucru prea însemnat, mărturisi, modestă, fata.

...Nu-i adevărat: e un lucru însemnat, chiar foarte însemnat, tovarășă președintă!

AL. OVIDIU ZOTTA

Mămico,

In sfîrșit am luat și eu un 10! Acum poți să te lauzi și tu ca mine, așa cum se laudă mătușa Sanda cu Costel al ei. Ca să nu mai spună că așa și pe dincolo!

..Să nu uit: La mulți ani! Oare ce cadou să-ți fac?

Al tău,
DANUȚ

Mamă,

Te felicit cu ocazia zilei de 8 Martie și te anunț că, așa cum am promis și în fața adunării detașamentului, începînd de azi te socotesc absolventă a... cinci clase elementare și jumătate. Mi se pare că ele, împreună cu diploma de maturitate pe care o ai încă de acum 15 ani, îți sînt de-ajuns. Deci, tu intri în vacanță, rămînînd ca eu personal să mă ocup cu toată răspunderea de restul clasei a VI-a și următoarele!

Vacanță plăcută,
GICA NOTA-MICA

Mămico,

Iți urez la mulți ani! Te rog nu te supăra că nu-ți fac nici un dar. Să știi că-ți cumpărasem o băsmăluță în culori frumoase dar azi de dimineață Marica, fetița de alături, plîngea atît de tare (rămăsese singură acasă) încît a trebuit să-i dau ei băsmăluța, ca s-o liniștesc.

Nu te superi?

Al tău,
GRIGORAȘ

Dragă mamă,

La mulți ani! Iți dăruiesc două bilete de teatru, să mergi deseară la spectacol cu tata. De Milică să nu-ți fie teamă: e băiat mare, are 11 luni. O să stau eu cu el acasă, să n-ai grijă. Te duci? Hai, mămico, te rog; de cînd s-a născut Milică n-ai mai ieșit din casă!

...Nu uita să-mi aduci de la teatru programul, să mă uit și eu la poze.

Petrecere frumoasă,
NICU

Dragă mamă,

La mulți ani! Știu că ai fost tare supărată pe mine în ultima vreme, din pricină că mi-am completat formația de fotbal cu nasturi pe baza hainelor din dulap. Iată, îți dăruiesc acum întreg lotul, renunțînd la titlul de campion al străzii. Echipa A poate fi întrebuințată la paltoane, echipa B, la haine obișnuite, iar juniorii — la cămăși...

Cu salutări sportive,
IONEL

Mămica mea dragă,

La mulți ani și să știi că de ziua ta am cumpărat o teslea cu ace de cusut și trei ibrișine de ață pe care... mi le-am dăruit mie însămi! Ție am să-ți fac cadou... plăcerea de a mă vedea cosîndu-mi singură atunci cînd e nevoie.

P. S. — Vrei să-mi împrumuți după amiază și fierul de călcat?

A ta,
VASILICA

Vechi prieteni ai gazetei

Buraga Eva clasa a VII-a, Școala elementară din comuna Dănești, raionul Vaslui

Pentru prima dată ne-a scris cu prilejul concursului „Pentru cea mai bună și interesantă scrisoare". După ce ne-am cunoscut mai bine, Eva a prins curaj și ne-a povestit multe lucruri interesante despre ea, despre colegele ei.

Ceea ce ne-a plăcut deosebit de mult la Eva este faptul că ea le-a îndemnat pe Vasiliu Liliana, Ghilas Elena, Buraga Vasile și pe alți copii din școala ei să ne povestească și ei despre viața și activitatea lor.

Stamuli Rodica Școala medie mixtă nr. 1. din Brăila

Așa cum o vedeți în fotografie, este o fetiță veselă și plăcută la înfățișare. Ne cunoaștem de puțină vreme, numai de la sfîrșitul anului trecut. Dar în acest timp scurt Rodica ne-a scris cum învață, ce preocupări are, cum își petrece timpul liber și care sînt prietenele ei. Scrisorile acestea ne-au interesat foarte mult. Sînt sigură că următoarele vor fi mai frumoase.

In preajma lui 8 Martie

De la copiii coreeni

CU PRILEJUL ZILEI DE 8 MARTIE, NOI, COPIII COREENI MULȚUMIM MAMELOR ȘI TUTUROR FEMEILOR DIN R.P.R. PENTRU CĂLDURA CU CARE NE-AU ÎNCONJURAT. ELE AU FĂCUT TOTUL PENTRU A ÎNLOCUI LIPSA MAMELOR NOASTRE CARE SÎNT DEPARTE DE NOI.

ȘCOALA DE COPII COREENI „KIM IR SEN"-TÎRGOVIȘTE

Expeditor: Maria Temesfalvi
Com. Copalnic-Mănăștur
Raionul Tg. Lăpuș
Regiunea Baia Mare.

Dragă Măriuca,

La noi a avut loc concursul F.G.P.A.S. și echipa sanitară a școlii noastre a ocupat primul loc pe raion. Ne-am pregătit mult pentru asta. Deoarece se apropie și concursul pe regiune, ne pregătim în continuare. Învățăm lecțiile predate de tovarășul doctor, arătăm practic cum trebuie aplicat un pansament, cum putem opri sîngele, cum se transportă bolnavul.

Exp.: Marin Eugenia cl. a VII-a
Școala de 7 ani nr. 6 – Tg. Mureș
Regiunea Autonomă Maghiară.

Dragă redacție,

E prima scrisoare pe care ți-o scriu. Aș vrea să devin corespondentă, să-ți scriu mereu. Eu activez la Casa pionierilor, la cercul de „mîini îndemînatice". Îmi place foarte mult și am multă experiență. Activez aici de trei ani, dar nici vorbă să mă plictisesc. Învăț mereu să lucrez lucruri noi, interesante!

La joc

Sînt trei perechi de dansatori. Fetele au șorț negru, de sub care se ivește horbota poalelor încrețite. Pe cap, poartă marame subțiri. Băieții sînt îmbrăcați cu pantaloni largi și au pălării de paie. Programul începe cu jocul sălăjean. Fetele se învîrtesc pe sub mîna băieților. La început se fac pași lenți, apoi jocul își iuțește din ce în ce ritmul. Arcușul lui moș Onuț rîde în hohote pe strune, jocul e vesel și dansatorii sînt siguri pe pașii lor. Fata din prima pereche dă glas strigăturii:

Cine strică dragostele
Mînce-i grîul păsările;
Decît cu mîndruța grasă,
Mai bine la oi pe coastă.

Apoi începe silișteanca. Dansatorii intră în scenă chiuind. Strigătura se adresează de astă dată viorístului, care, deși e cu mulți ani mai în vîrstă decît cel care strigă, nu se supără, că așa-i cîntecul:

Zi-i mai bine hididiș,
Arunce-te dracu-n Criș
Și pe mine după tine,
Dacă nu ți-oi juca bine.

Dansatorii se împart în patru șiruri și joacă în sens contrar.

Vin apoi celelalte trei jocuri care se joacă în Șuncuiuș din tată-n fiu. Trebuie să știți că echipa de dansuri a Școlii de 4 ani în Suncuiuș, echipa despre care vă povestesc, a luat anul trecut premiul I pe regiune. Acum, cînd sînt de față la repetiție, înțeleg de ce tocmai ei au luat premiul. Copiii aceștia joacă cu multă seriozitate, poate că de-aceea jocul lor are atîta farmec. Fetele sînt niște lelițe vesele, iar perechile lor niște baci șugubeți.

Ei joacă așa cum au văzut că joacă la horă, în zilele de sărbătoare, surorile ori verii lor mai mari. Jocul lor te umple de bucurie și de mîndrie. Îți aduce aminte că ești suflet din sufletul poporului tău, care a rupt lanțurile umilinței de veacuri și e stăpîn pe rodul muncii sale.

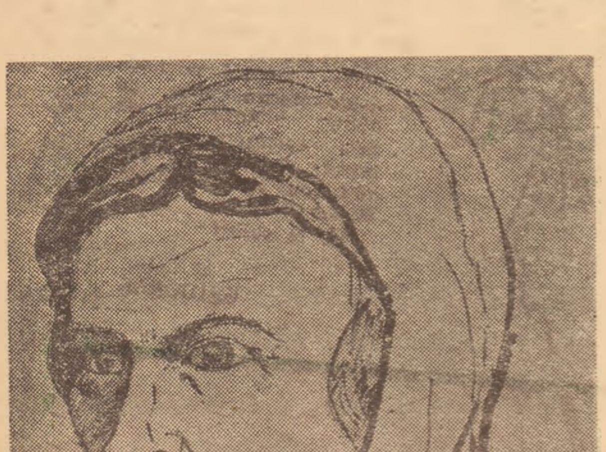
Buzan Florian, Varga Paul, Svab Florica, Matei Scînteioara, Iancu Florian, Bodea Viorel, Petruș Elvira... Cine știe care dintre aceștia vor duce mai departe faima pe care jocurile și cîntecele noastre populare și-au cîștigat-o peste hotare.

ELENA DRAGOȘ

CUM A PLECAT...

...ȘI CUM A AJUNS

„MAMA" portret de Tomescu Bogdan, de la cercul de desen al Palatului pionierilor, București.

ÎMPĂRĂȚIA CIFRELOR

Cele de față mă uimesc. Atîta bogăție de cereale nu mi-a fost dat să văd niciodată. Grămezile de porumb, de grîu ce stau înmagazinate în silozurile gospodăriei cîntăresc zeci de mii de tone. Vacile de rasă dau mii de litri de lapte zilnic. Oameni mulți se mișcă trebăluind ca albinele într-un stup. Toate acestea mă fac să-mi pun o întrebare: Ce om poate ține evidența atîtor materiale, lucruri și ființe care la rîndul lor cer întreținere, hrană și plată? Pe neașteptate cineva s-a apropiat de mine și m-a întrebat:

— Vă rog, cu cine ați vrea să vorbiți?

— Cu oricine numai să... să-mi dea o mică lămurire, făcui eu puțin descumpănit.

Întîmplarea a făcut să-l găsesc chiar pe socotitorul gospodăriei. Un om îmbrăcat îngrijit, cam între două vîrste. Mă poartă într-o încăpere cu rafturile cît pereții încărcate cu fel de fel de dosare.

— Priviți, mi-a zis socotitorul. Și a deschis unul dintre dosare.

Aici aveam de-a face cu împărăția cifrelor.

— Nu vă plictisește? Nu vi se pare greu? îndrăznii eu.

Socotitorul Isaic Nicolaie m-a privit blînd apoi a rămas ca dus pe gînduri. Într-adevăr se gîndea. Gîndurile au început să-l poarte undeva cu ani în urmă. Se văzu școlar. Matematica nu-i place, i se pare grea, și o urăște. Niciodată n-o să se împace cu matematica.

A terminat școala. A intrat la o cooperativă de consum. Aici a trebuit să cumpere o dată cîteva vagoane de grîu. A ridicat bani de la bancă și s-a dus să plătească marfa. A fost greu. Pentru că nu știa să facă calculul de cubaj al grîului, s-a trezit cu o lipsă în valoare de 3000 lei. A avut mult de furcă pînă s-a plătit de datorii.

S-a hotărît atunci să-și ocupe un servici unde să nu aibă de-a face cu matematica. Nici să nu mai audă de ea. A intrat în munca de organizare și cultură a unei cooperative orășănești. Frumoasă muncă! Te plimbi cu echipele artistice de colo-colo, citești cărți și mai dai și altora, faci sport și...

Dar socotitorul și-a amintit că și aici o pățit-o. De matematică nu scăpase. Trebuiau calculate fondurile pentru procurarea de materiale, banii pentru fiecare cap de om din ansamblu și cîte alte chițibușuri și mărunțișuri care-i dădeau de lucru. Toate îl făcuseră să înțeleagă că de matematică nu scăpase nici aici.

Mă uit la dînsul și-l văd zîmbind. Își aduce aminte cu cîtă rîvnă s-a apucat atunci de învățat socoteli. Din matematica pe care o ura altădată și-a făcut un prieten pe viață. Și de abia acum și-a dat seama că trebuia să-mi răspundă la întrebare. Se uită la mine și... îmi spuse:

— Nu mă plictisește, tovarășe! Și nici greu nu mi se pare.

Nu m-a mirat deloc această afirmație. Nu m-a mirat pentru că de tovarășul Isaic Nicolaie am auzit vorbindu-se și în alte gospodării. E unul dintre cei mai destoinici socotitori. Dacă vreți, vă dau adresa unde-l puteți găsi. Dar să nu-i spuneți că v-am trimis eu. Tovarășul Isaic Nicolaie este socotitorul șef al G.A.S.-Cerna Vodă. Aici e o gospodărie mare, o să vedeți și voi. Și într-o asemenea gospodărie și socotelile sînt multe și grele. Dar vorba ceea: Și socoteli multe, dar și socotitor de mîna întîia!

GEORGE CHIȚU

Pentru Socialism-pentru înflorirea patriei

În ziua de 2 martie pe întreg cuprinsul patriei noastre, în sate şi oraşe, toţi cetăţenii şi-au exprimat prin votul lor încrederea în candidaţii Frontului Democraţiei Populare. În întreaga ţară, ziua alegerilor a fost un prilej de manifestare a unităţii între popor şi conducătorii săi, a dragostei şi devotamentului alegătorilor faţă de statul nostru democrat popular.

În fotografie: La secţia de votare nr. 15 din raionul Griviţa Roşie, tovarăşul Gheorghe Gheorghiu-Dej în mijlocul cetăţenilor.

Pionierii din oraşul Cluj cercetează trecutul mişcării pionereşti

Cu ce-ar trebui să începem? Cui ar trebui să ne adresăm? Cine anume ne-ar putea povesti dacă au existat pionieri în vremurile de cruntă ilegalitate? Sau, dacă nu chiar pionieri, atunci copii care au ajutat U.T.C.-ul în acţiunile sale. Intrebări destul de complicate, cărora pionierii din Cluj au hotărît să le răspundă. Şi, pentru ca treaba să meargă mai bine, ei s-au împărţit pe grupe. Primul grup, alcătuit din pionierii Dorina Pop, clasa a V-a, Şcoala medie mixtă nr. 8, Kursel Francis, Şcoala medie nr. 1, Ana Waldman, clasa a V-a, Şcoala pedagogică şi Nagy Laszlo, Şcoala medie nr. 1, trebuia să cerceteze perioada 1929-1933. Cui să se adreseze pentru aceasta? Il cunoşteau pe tovarăşul Nagy Istvan, scriitor de limba maghiară, ca pe un prieten al copiilor, care în ilegalitate, s-a ocupat de ei. Aşa că, înarmaţi cu creioane şi hîrtie, într-o duminică dimineaţă au sunat la uşa scriitorului. Au spus ce vor, au fost poftiţi în casă şi iată ce au aflat:

Pionieratul

....„Totul a început în anul 1929. Organizaţia comunistă „Ajutorul Muncitoresc Romîn" a strîns de pe stradă copii de muncitori ai căror părinţi lucrau toată ziua şi nu se puteau ocupa de ei. Foametea, mizeria, maidanele cu gunoi — asta era copilăria lor. Partidul lupta pentru o viaţă mai bună, pentru o copilărie lipsită de griji. Aşa s-a făcut că, strîngînd bani, alimente, s-a înjghebat un cămin pentru copii. Cunoaşteţi strada Livezilor de pe lîngă uzinele János Herbák? Ei, acolo a fost căminul despre care vă spun. Aveam şi cantină, iar mai tîrziu şi o ambulanţă sanitară, care era susţinută de medicii ce simpatizau cu comuniştii. La acest cămin au venit 50 de copii de diferite vîrste. Aici mîncau, aici primeau rechizite, aici învăţau, se jucau, cîteodată făceau şi excursii. Adică, cu mijloace reduse, noi ne străduiam să înfrumuseţăm cît de cît zilele întunecate ale copilăriei lor. Ei învăţau cîntece revoluţionare, poezii şi dădeau programe artistice în fabrici. Mai tîrziu, dintre ei noi am alcătuit un grup de 15 copii mai mari (între 12—15 ani) care se îngrijeau de cei mici, organizau diferite jocuri, diferite acţiuni — despre care vă voi vorbi mai tîrziu.

Pe aceştia i-am numit „echipa de pionieri". Şi, dacă vreţi, putem spune că au fost înaintaşii voştri: primii copii care s-au numit pionieri ca şi voi. Pionierii s-au mai organizat în grupuri care se îngrijeau şi de alţi copii de muncitori, care nu se aflau în cămin şi învăţau în cartierele mărginaşe. Aşa se face, că, zilnic, în pauza de la ora zece, copiii plecau de la cămin cu pîine şi lapte, pe care îl dădeau copiilor de muncitori, în special celor de pe strada Paris şi din cartierul Bulgaria. Vedeţi şi voi că pionierii aceia făceau cu totul alte lucruri decît faceţi voi, pionierii de acum. Imi amintesc de o acţiune a lor care a făcut ca ei să-şi merite cu adevărat numele de pionieri.

Nopţile colindelor

Prin anul 1930 Josza Bela era secretarul organizaţiei de tineret. Era un băiat tînăr, deştept, dar mai ales foarte curajos. Sărbătorile de iarnă se apropiau. In multe case ale muncitorilor nu exista nici măcar o cojiţă de pîine. Trebuia să facem ceva ca, măcar pentru o zi, copiii aceia să uite de mizeria din casele lor. Ce credeţi că a făcut atunci Jozsa Bela? A scris pe melodia colindelor un text revoluţionar, în care chema muncitorii să se unească şi să înceapă lupta pentru o viaţă mai bună, pentru pîine şi fericirea copiilor lor. Echipa noastră de pionieri l-a învăţat repede şi cu acest „Colind" au pornit-o din casă în casă. Cred însă

N. SKIBINSKI

(Continuare în pag. a IV-a)

La încheierea paginii

Orasu Petre. Comuna Buzescu, regiunea Bucureşti. **„Sînt bucuros. Mama s-a înscris în Gospodăria Agricolă Colectivă „Gheorghe Doja". Cît am dorit această zi! Abia aştept să vină vacanţa de primăvară. Am să merg zilnic la gospodărie, împreună cu mama".**

★

Florea Ion. Comuna Archiş, regiunea Oradea. **„Examenele! Da, pînă la sfîrşitul anului şcolar mai e mult, dar eu am şi început să mă pregătesc".**

★

Voicu Aurel. Str. 23 August nr. 5, Piatra Olt. **„Campion la fotbal pe şcoală e detaşamentul nr. 1. Cel mai greu meci a fost susţinut cu echipa detaşamentului nr. 2. Acum ne pregătim, pentru un turneu la Balş".**

★

Bogdan Constanţa. Şcoala medie mixtă nr. 7 „I. L. Caragiale"— Bucureşti. **„Am fost în vizită la „Fabrica de produse zaharoase" din Bucureşti. Am aflat atîtea lucruri noi şi interesante... Cum se prepară fondatele, prăjiturile, şerbetul..."**

★

Jianu Aurica. Casa de copii şcolari nr. 2-Brăila. **„Ştiţi ce-am hotărît? De 8 Martie — ziua femeii — vom face singuri toată gospodăria — vom face curat, vom găti, vom servi masa".**

Lazăr Ion. Comuna Frumoasa, raionul Zimnicea. **„Primii puieţi i-am şi plantat. Acum curăţăm grădina şi o săpăm. Dacă timpul o să fie tot frumos, săptămîna aceasta semănăm şi primele flori".**

Primii ghiocei...

Prietenii grănicerului

Peste noapte doi infractori încercară să treacă frontiera. S-au apropiat tiptil, apoi s-au culcat la pămînt tîrîndu-se pe brînci, dar în zadar. Grănicerul veghea la postul său încît nici o pasăre nu putea trece fără să fie văzută. Atunci banditţii s-au hotărît să rămînă într-o şiră de coceni de porumb pînă în noaptea următoare. Cînd s-a luminat de ziuă, au zărit doi băieţi care patinau ceva mai departe. Le-a venit o idee. Copiii aceştia le-ar putea da informaţiile de care aveau nevoie. Au ieşit din ascunzătoare şi s-au apropiat de ei.

— Foarte frumos patinaţi, spune unul dintre bandiţi. Dar grănicerii vă lasă? Aveţi voie să...

— Ne lasă, de ce nu? răspunseră băieţii.

Intrebările continuă şi fiecare întrebare îşi are ţinta ei. Băieţii răspund scurt, şi pe neştiute în inimă li se strecoară o îndoială. Admiratorii li se par nişte oameni ciudaţi.

Halz Valer strînge uşor mîna colegului, pentru a-l face atent. Nemet Iosif a înţeles. Necunoscuţii sînt desigur, nişte infractori care vor să treacă frontiera. Dar iată că dinspre frontieră se zăreşte venind un grănicer. Banditţii l-au zărit. „De bună seamă că ne caută pe noi!" gîndesc ei îngroziţi. Bănuiala că băieţii i-ar putea trăda s-a înfipt ca un cuţit în inimile lor. Trebuie să facă ceva la repezeală ca să le astupe gura. Să-i bage în ascunzătoarea lor şi să-i facă să tacă sub ameninţarea pumnalului... Dar nu mai e vreme! Altceva trebuie găsit. Valer şi Iosif privesc la o adevărată comoară pe care străinii au scos-o la repezeală din rucsac. Ceasuri cu lanţuri de aur, bani, cravate de mătase, inele şi cîte alte lucruri de valoare printre care se găsesc şi două pistoale de doape. Un singur lucru trebuie să facă Iosif şi Valer şi toate acestea vor fi ale lor, să tacă, să nu spună nimic grănicerului! Ispita e foarte mare şi băieţii cad la învoială. Coboară liniştiţi pe lac şi încep să patineze din nou, ca şi cînd n-ar şti nimic. Infractorii au astupat vizuina şi nu se mai zăresc. După ce va trece grănicerul, Iosif şi Valer vor primi darurile promise...

Grănicerul se apropie. Acum e lîngă copii şi-i priveşte. După cîteva minute va pleca şi atunci...

— N-aţi văzut pe nimeni trecînd pe aici? îi întrebă el curmînd liniştea.

— Nu, n-am văzut pe nimeni! răspunseră ei, tare, prea tare parcă...

In acelaşi timp însă cei doi pionieri făcură semn spre şira de coceni. Grănicerul pricepu. Prinse automatul şi se apropie de locul indicat.

— Ieşiţi afară că trag! somă el scurt.

Din şiră au apărut infractorii, tremurînd, cu mîinile ridicate.

Nemet Iosif şi Halz Valer, membri ai cercului de pionieri „Prieteni ai grănicerilor" şi-au făcut datoria.

GH. NEGREA

tot d-ale lui Păcală

Acu' auzise Păcală ăsta că, într-un lac de la marginea satului în care locuia el, se găsesc trei zmei. Și ce se gîndește: „Să mă duc să iau eu lacul".

A făcut un braț de țăruși, s-a dus acolo și a început să bată țăruși împrejurul lacului. Da' cum muncea, iese un zmeu din fund.

— Ce faci, măi omule, aici?

— Am venit să iau lacul ăsta, că-mi trebuie la rațe acasă.

— Da' cară-te d-aci, creștine, că noi aici l-am pomenit de cînd lumea. Lasă-ni-l.

Dar el lucrează înainte.

Zmeul mai stărue ce mai stărue și, dacă vede că zadarnică îi e toată truda, se repede în fundul apei și spune tovarășilor săi.

Ăia se sfătuiesc ce se sfătuiesc, apoi trimit la Păcală alt zmeu.

— De ce ne iei, măi omule, lacul?

— Lasă-ni-l, că-ți dăm un butoi cu bani.

— Așa? Vi-l las; da' să-mi duceți butoiul acasă. Apoi s-a dus zmeul în lac, a tăinuit cu tartorul lor și, după ce au ieșit cîte trei din apă, au umflat butoiul în cîrcă și s-au pornit spre casa lui Păcală.

Au mers ce-au mers și, cînd s-au apropiat de casă, l-au întrebat zmeii:

— Care e casa ta, omule?

— N-o vedeți? Aceea care e învelită cu piei de zmeu. Și le-o arătă. Nu era învelită cu piei de zmeu, da' cînd le-a spus așa, le-a mai băgat o rață-n traistă.

Pe cînd le arăta casa, Păcală se repezi, înaintea zmeilor, la culcușul lui și zise copiilor:

— Ascuțiți, măi taică, cuțitele și bricegele și ziceți:
„Am mîncat mereu tot carne de zmeu!", ca să trîntească zmeii butoiul jos și să-l spargă.

Așa au făcut copiii lui Păcală și zmeii, cînd s-au apropiat și au auzit vorbele astea, repede-repede au intrat în casă, au trîntit butoiul și au rupt-o la sănătoasa.

Și i-au rămas lui Păcală banii, pe care i-a urcat în pod.

Acu' zmeii, cum s-au văzut iar în lac, și-au luat seama:

— Mă! Da' proști mai fuserăm! Cum era să ia el lacul?
Bat-o pustia de minte,
Că n-a fost mai dinainte!

Da' tot nu se lasă ei p-așa: și, într-o zi, cum sta Păcală la taifas cu copiii... hop înaintea-i un zmeu.

— Dă-ne butoiul cu bani, că ne-ai păcălit!

— Mă, da adînc mai ești! Cum ai socoti tu să-ți dau eu banii îndărăt? Pune-ți, băiete, pofta-n cui!

Zmeul n-ascultă și se repezi să ia butoiul din pod. Dar începură copiii să ascută bricegele și să strige iar:

— Am mîncat mereu tot carne de zmeu... am mîncat mereu tot carne de zmeu!...

Și atunci se sperie nămetenia și se repede în lac.

Da' mai trece puțină vreme și zmeul iar se înfățișează lui Păcală:

— Măi băiete, hai să ne luăm la bătaie și... care o învinge, acela să ia banii.

Și au început. Zmeul sta pe sala casei și tot da cu o prăjină lungă; iar Păcală da de foc, din casă, cu făcălețul. Zmeul, cînd da, lovea de sus și nu nimerea; iar Păcală, cu făcălețul, da repede și de zor, de a bătut măr pe nămetenie și i-a făcut trupul numai vînătăi.

— Aoleu, m-a mîncat fript! răcnește zmeul și se repede în lac.

Mai trecu puțină vreme și iar se pomenește Păcală cu alt zmeu:

— Să ne întrecem din fugă, măi omule, și care-o fi mai harnic, al ăluia să rămîie banii.

— Bine. Da' cu mine ți-ai găsit, zmeule, să te iei la întrecere?

— Da' cu cine?

— Ascultă aici: am un frate mai mic, colea în tufiș. Dacă l-îi întrece pe el, să te iei și cu mine.

— Bine.

Cînd aude așa, iepurele — că el era frate mai mic al lui Păcală — o ia la fugă, nene, fugă nebună spre culmița dealului, iar zmeul după el, de-i sfîrîiau picioarele.

— Așa, zmeule? zise Păcală, rîzînd să se prăpădească cînd văzu că a dat inima din zmeu, fugind fără să poată prinde pe vătuia căruia i se pierduse urma, nu te poți ține tu cu unul mic, dar cu mine?

— M-a deșelat nu alta, măi omule, zice ăla, gata să-i iasă sufletul și dînd fuga în fundul lacului de unde venise.

Acolo mai stă ce mai stă și iar se înfățișează lui Păcală.

— Acum să ne luăm la luptă, măi omule. De te-oi copleși, îți iau banii.

— Cu mine vrei să te lupți?

— Da' cu cine?

— Poate ți s-a urît cu zile. Uite-, eu am colo în niște zmeuriș un unchi, să te iei cu el, că e bătrîn, și dacă l-îi rămînea, să te iei și cu mine.

Și se duce de zgîndură pe urs și cînd încleștează moș Martin pe zmeu, gata-gata să nu-i mai trebuiască nici popă. Abia a scăpat, cu chiu cu vai, și atunci... hudubîșt... în lac.

Mai stă ce mai stă, și iese afară tartorul lor:

— Mă băiete! Să dăm d-azvîrlita aste două tinichele de aur și... care o zvîrli mai sus, ăla să ia butoiul cu banii.

— Bine, dar mai întîi ia-ți ziua bună de la tinichele.

— De ce, măi omule?

— Nu vezi norii ăia de pe cer? Acolo sînt frații mei care cer tinichele să învelească luna. Și mare nevoie au!

— Așa? Păi lasă dar!

Și a dat fuga în apă tartorul. Apoi a venit cu tovarășii îndărăt și s-au năpustit spre casa lui Păcală, ca să ia cu hapca butoiul cu banii.

Dar au putut?... Că s-au suit în podul casei omului prin acoperiș, după ce mai întîi au tăiat șița — că, vezi dumneata, copiii erau curați la Dumnezeu și le era frică de ei să intre prin casă, apoi și ușa era încuiată — și au început să se huțupească cu butoiul.

Dar s-a suit și Păcală pe casă de a dres șița la loc; apoi a intrat pe gura podului cu securea în pod și i-a tăiat pe toți, pe toți, pe rudă pe sămînță.

Și așa s-a descotorosit și de zmei și a rămas și cu bani.

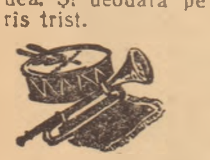
Desen de N. Zamfir

Pionierii din orașul Cluj cercetează trecutul mișcării pionierești

(Urmare din pag. a III-a)

că vă închipuiți și voi că nu se puteau duce la ușa bogătanilor. Au colindat toată noaptea. Au strîns bani și de-ale gurii. A doua zi am făcut pachete pe care le-am trimis comuniștilor închiși. Iar banii i-am dus familiilor lor și cîtorva muncitori cu copii mai mulți. De atunci, în fiecare iarnă echipa de pionieri mergea cu colindul. Aflase și poliția de ei, dar nu i-a putut prinde niciodată".

Apoi Nagy Istvan tăcu puțin. Se gîndea. Și deodată pe față îi apăru un surîs trist.

Decretul

U.T.C.-ul strîngea tot mai mult în jurul său această echipă de pionieri, pe care o folosea în multe din acțiunile sale. Grevele deveneau din ce în ce mai dese: 1932 — greva muncitorilor de la Dermata, 1933 — greva muncitorilor de la căile ferate!

Micii noștri pionieri ajutau la împărțirea ziarului nostru: „Solidaritatea". Pînă într-o zi, cînd i-a prins poliția. I-a bătut cu bastoanele de cauciuc și le-a luat ziarele. Era primul lor contact direct cu riscurile muncii ilegale.

Apoi, în 1933, „Ajutorul Muncitoresc Român" a fost desființat printr-un decret. Căminul și cantina copiilor — închisă. De acum încolo ce-i aștepta oare pe acești copii? Iar foame, iar mizerie, iar maidan? Mulți au devenit uteciști. Munca lor era mai grea, mai plină de răspundere. Dar pionierii de ieri crescuseră, se maturizaseră, deveniseră aprigi dușmani ai capitaliștilor. Mizeria care le furase zilele însorite ale copilăriei îi făcu să jure că vor lupta pînă la ultima picătură de sînge pentru a înlătura pe aceia care le hărăziseră o viață de mizerie. „Copiii noștri trebuie să trăiască fericiți", era gîndul lor. Și au luptat. Mulți dintre ei au murit, rămînînd credincioși cauzei pentru care luptaseră. Alții trăiesc, sînt azi oameni maturi, ajută la construirea socialismului în țara noastră și, adesea, povestesc copiilor lor despre acele zile întunecate ale copilăriei de altă dată".

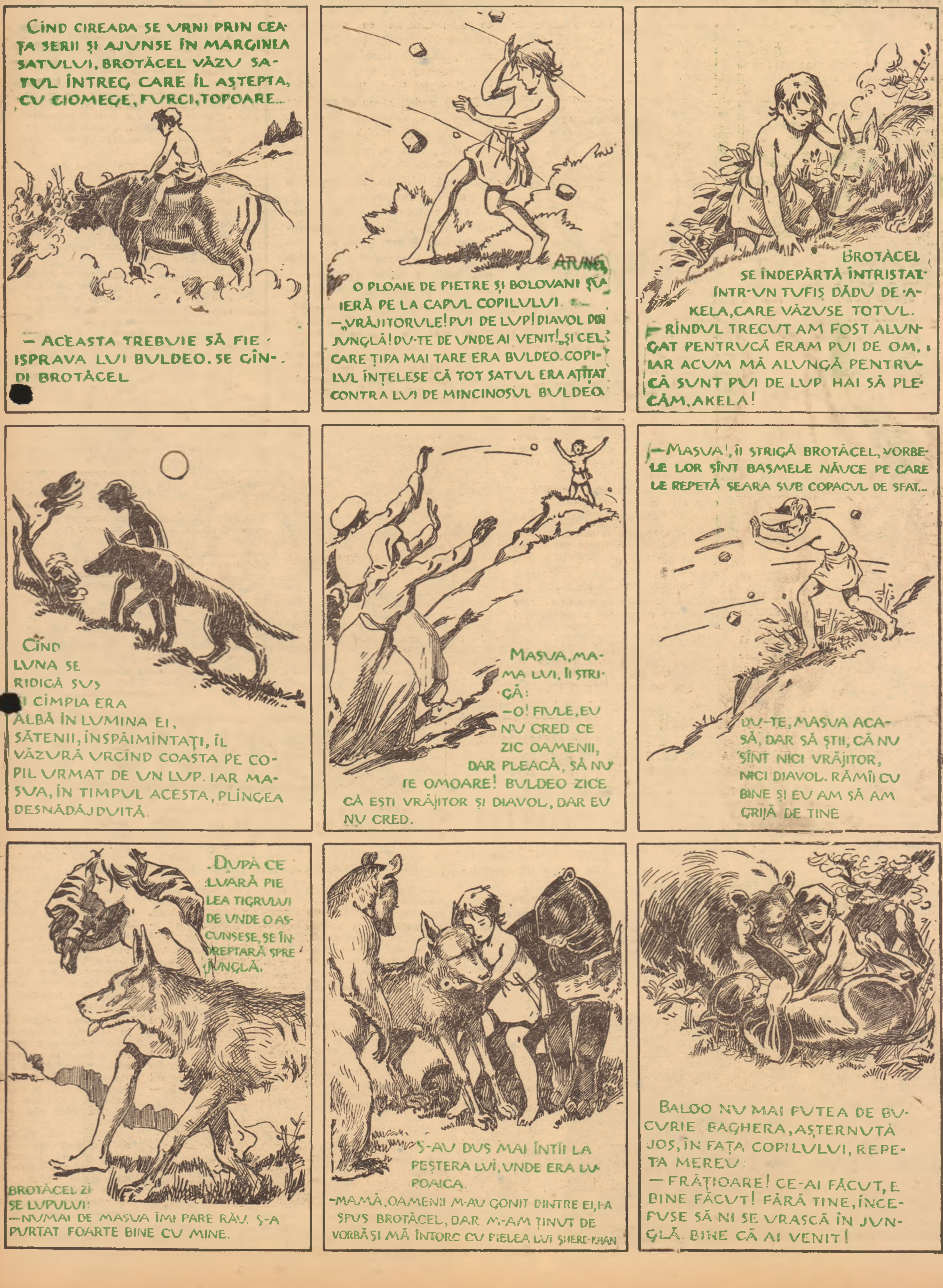
Rezumatul capitolelor precedente:

Brotăcel, copilul care fusese înfiat de o familie de lupi, s-a reîntors în mijlocul oamenilor, în sat. Cu ajutorul bivolilor el îl ucide pe vechiul său duşman, tigrul Shere-Khan. Lăudărosul vînător Buldeo revendică el titlul de învingător, ştiind că pe capul tigrului se pusese un mare premiu. Cum Brotăcel îl refuză, Buldeo răspîndeşte zvonul că băiatul ar fi un „pui de lup vrăjit în piele de om".

RUDYARD KIPLING

„CARTEA JUNGLEI"

IMAGINI DE PASCAL

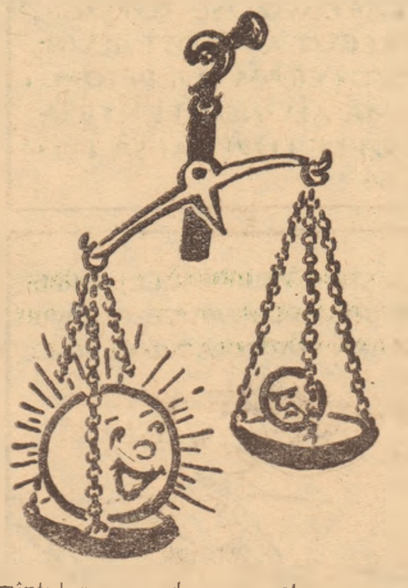
ȘTIINȚA

Ne vorbește un prieten...

— „Dați-mi voie să mă prezint: sînt Soarele, izvorul de lumină și căldură care face ca pe Pămîntul vostru să nu domnească întunericul și înghețul veșnic.

Una din razele mele de lumină, care a fost în vizită la voi, mi-a spus că m-ați măsurat, m-ați cîntărit, fără ca să veniți pînă aici: ca să nu mai lungesc vorba, ați socotit bine cînd ați stabilit că sînt de 1.301.000 de ori mai mare în volum decît planeta voastră, și că sînt de 334.000 de ori mai greu. Cînd ați măsurat însă distanța dintre noi, ați găsit 149.674.000 km, cu o aproximație de 17.000 de km. Eu nu vreau să vă spun cifra exactă, ci vă las pe voi s-o socotiți...

V-ați mirat poate, cînd v-am spus că una din razele mele de lumină s-a întors înapoi? Lucrul este perfect adevărat (pe cuvîntul meu de foc!), căci o bună parte din lumina primită de la mine planeta voastră o răsfrînge înapoi în spațiu; așa se face că și eu văd Pămîntul pe cer, dar ca o stea... nu cum mă vedeți voi pe mine.

Dar nu despre asta voiam să vă vorbesc. Sînt unii oameni care se mai folosesc și acum de zicătoarea „Caută pete-n soare". Voi știți de multă vreme că eu am pete. Dar, vă rog să mă credeți, petele mele nu sînt datorite vreunei neglijențe (mie îmi place curățenia, chiar voi spuneți deseori despre lucrurile curate că „strălucesc ca soarele"), ci furtunilor de gaze fierbinți pe care îmi place să le provoc singur. Cum? Vă las pe voi să ghiciți.

Las însă și lucrul acesta (sper că nu veți mai întrebuința zicala), pentru că voiam să vă spun cîteva secrete pe care nu le-am spus multor oameni.

V-ați întrebat vreodată de unde am resurse să răspîndesc atîta lumină, atîta căldură, și atîtea feluri de raze? Sînt sigur că mulți dintre voi și-au pus această întrebare, dar nu toți au dat răspunsul corect. Iată, am să încerc să vă lămuresc, mai ales că este vorba de însăși viața mea.

Eu nu sînt făcut nici din cărbune, cum ați crezut, voi oamenii, mai de mult, dar nici din radiu, acel element care răspîndește spontan energie. In cea mai mare parte, sînt format din hidrogen, așa cum corpul vostru conține foarte multă apă. Eu... nu pot conține apă: sînt atît de cald, cu miile de grade pe care le am, că nu ar putea rezista nici o picătură.

Răspîndesc lumină, căldură, radiații ultraviolete și multe alte feluri de radiații printr-un proces foarte simplu: în zonele mele centrale, hidrogenul mi-l transform în heliu.

Vreți să știți exact cum? N-am să vă înșir acum tot procesul acesta. Vă voi spune doar, că, în condițiile speciale care domnesc în interiorul meu (presiuni de milioane de atmosfere și temperaturi de 10—13.000.000°), eu silesc nucleele atomilor de hidrogen să se unească cîte 4 și să formeze cîte un nucleu de heliu.

In felul acesta, la fiecare asemenea unire rezultă cîte puțină energie. Dar dacă faceți socoteala că pe fiecare an eu pierd cîte 132.000.000.000.000 tone de substanță, care se transformă în lumină, căldură etc., apoi veți socoti și voi că sînt foarte darnic.

Să nu credeți că nu mi-am făcut socoteala cîtă vreme voi putea realiza acest lucru. Nu sînt chiar atît de bătrîn, căci nu am decît vreo 4—5 miliarde de ani. In orice caz, mai am de trăit vreo 15 miliarde de ani, așa că... sînt liniștit.

Să vă mai spun un secret: oamenii voștri de știință au aflat lucrurile acestea de prin 1938; am văzut că acum v-ați construit și voi uzine care lucrează cu energie atomică, așa cum fac eu. Sînt sigur că veți reuși să faceți multe lucruri frumoase, dar... trebuie să munciți cu rîvnă! Vă salut, Soarele.

pf. conf.
MATEI ALECSEESCU
Director al Observatorului Popular București

ȘTIAȚI CĂ ?

...pot crește 600 de copaci dintr-o singură rădăcină? Un grup de pomicultori din Uzbekistan s-au întors dintr-o expediție întreprinsă în munții Tian-San. Intr-una din văile pitorești ale acestei regiuni atenția le-a fost atrasă de un tufiș de meri sălbatici. Fructele erau neobișnuit de mari, de aceeași mărime și culoare. Un examen mai amănunțit a stabilit că ele se datoresc felului ciudat cum se înmulțesc acești pomi: nu prin semințe, ci de la un singur sistem radicular. Oamenii de știință au numărat aproximativ 600 de pomi crescuți pe o singură rădăcină...

...există miere din timpul faraonilor? De curînd, cu prilejul unor săpături arheologice, a fost găsită în unele morminte ale vechilor egipteni miere care datează de peste 3000 ani. Scurgerea celor trei milenii n-a reușit decît s-o facă mai consistentă și mai închisă la culoare, rămînînd însă bună de mîncat.

...animalele cele mai rezistente la frig sînt gîsca și rața? In Norvegia s-au făcut cercetări științifice care au arătat că majoritatea animalelor pot suporta temperaturi pînă la 45° sub 0. Urșii albi și focile rezistă chiar pînă la — 80°, la 100° sub 0 fiind limita de rezistență a tuturor animalelor polare. Ciudat este faptul că recordul insensibilității la frig îl dețin gîsca și rața, al căror măcăit nu a încetat decît la impresionanta temperatură de — 110°.

...există un pește care produce curent electric? E o specie de țipari care se întîlnesc în apele fluviului Amazoanele, denumiți „țipar electric". Curentul produs de un astfel de țipar este atît de puternic, încît poate paraliza un cal. Organele producătoare de energie electrică la un țipar mai bătrîn, care atinge uneori o lungime de peste doi metri, dezvoltă o tensiune de 500 volți. Dacă s-ar putea face legătură cu un bec electric, țiparul ar da o lumină electrică.

Voivodina Novisad la București

● OASPEȚII AU SOSIT CU ECHIPA COMPLETA
● CÎTEVA CUVINTE DIN PARTEA LUI BOȘKOV.

Marți dimineața, cu acceleratul de Timișoara, a sosit la București cunoscuta echipă iugoslavă Voivodina Novisad, una din fruntașele clasamentului iugoslav, care a întîlnit miercuri după amiază pe Stadionul „23 August" echipa Progresul-București.

Chiar la sosire, căpitanul echipei, renumitul internațional Boșkov v-a adresat următoarele cuvinte:

„Dragi pionieri romîni, aș dori ca meciul de miercuri (ieri, n.r.) să rămînă în amintirea voastră. Ar fi foarte bine ca înainte de meci să ne întîlnim! Fie că această întîlnire să constituie o sinceră expresie a simțămintelor noastre de prietenie.

Ar fi o mare bucurie pentru mine ca voi, cei mai tineri, să deveniți fotbaliști de înaltă clasă.

Vă salut din toată inima și vă urez succes în toate, dar îndeosebi, la școală și bineînțeles, la... fotbal."

Fotbaliștii iugoslavi la sosirea în Gara de Nord.

SPORT

Ancheta săptămînii

SPORTUL ȘI FETELE

Sînt fetele mai puțin atașate de sport decît băieții?

Pentru a ne lămuri cum stau lucrurile în fapt, ne-am adresat unor persoane apropiate de această problemă. Să le dăm cuvîntul...

PĂREREA PROFESORULUI

— De cînd școala noastră este mixtă — îmi spuse profesorul de sport de la Școala medie nr. 2 din Bîrlad, — la noi este o adevărată întrecere între băieți și fete.

Amîndouă taberele caută să fie cît mai bune la sport.

— Pînă acum, care-i rezultatul?

— Fetele au reușit să formeze o echipă bună de gimnastică, care la concursul pe regiune al școlilor a obținut locul II.

CE SPUNE INSTRUCTOAREA

Pe tovarășa Mărgăritescu Felicia, de la Școala de 7 ani din comuna Toamatic — regiunea Timișoara, am găsit-o în postură de... cronometror. Era în mijlocul unui grup de fete care se pregăteau să ia startul în proba de 300 metri plat.

— Organizați deseori asemenea concursuri?

— In fiecare săptămînă. De fapt, profesorul de sport se ocupă de lucrul acesta. Insă mă simt și eu atrasă de disputa dîrză care se desfășoară.

— Și aveți multe sportive în școală?

— Aproape toate fetele îndrăgesc sportul. Manea Maria este cea mai bună la sărituri în lungime, iar Florica Lăpușan aruncă grenada dincolo de 30 de metri. Nu numai ele sînt sportive bune, ci — cum v-am spus — toate fetele.

...ȘI ACUM, BĂIEȚII DESPRE COLEGELE LOR

Iată-ne ajunși la Zorleni (regiunea Iași). Aici am ascultat și părerea băieților.

— Ei, da, ce e drept, e drept — începu puțin încurcat Aniței Constantin din clasa a VII-a — de o vreme încoa ce fetele ne-au car întrecut. De unde pîn prin octombrie numa noi eram aceia car plecam în deplasări c echipa de fotbal pri satele vecine, acum el au o echipă de vole care n-a fost niciodată învinsă.

— Dar cum vine as ta?

— Păi, numai Mur geanu Chira e de „vi nă". Ea a fost acee care le-a antrenat ș pe celelalte.

Cu vreo săptămîn în urmă, echipa d volei a fetelor a pleca la raion. In aceeaș seară am aflat că s-a clasat pe primul loc. Dar, adăugă el cu în suflețire, nici noi n ne vom lăsa mai pre jos!

Acum, cred că v-ați dat seama de fel cum stau lucrurile. Fetele iubesc sportul. Ce-i drept, mai sîn unele care dau îna poi, dar preocuparea e xistă — și asta e prin cipalul.

EMIL DOBRESCU

De peste hotare

Dintre felicitările primite de ziua ei, de către această pionieră sovietică, cel mai mult a bucurat-o aceea a frățiorului ei mai mic.

Povestea micului japonez Nogami

In cadrul emisiunii pentru copiii japonezi, postul de radio Moscova a anunțat un concurs pentru cea mai bună compunere despre viața școlară. Printre lucrările premiate la acest concurs se află și povestirea micului școlar Nogami Fusao de 9 ani, din orașul Osaka, intitulată: „Școala noastră". — Redăm mai jos lucrarea.

Valea Osaka este o cimpie largă, largă. In mijlocul ei este un delușor, iar în mijlocul delușorului — o văgăună. In această văgăună se află niște clădiri lungi cu acoperiș de țiglă. Inainte, aici locuiau mulți soldați. Ei făceau tunuri și praf de pușcă, pentru arme. Cînd s-a terminat războiul, aceste clădiri au devenit școala noastră.

Toamna, în jurul școlii înfloresc multe flori galbene, numite „cozi de tigru". Mirosul lor ne amintește de mirosul prafului de pușcă. Dar noi culegem aceste flori, urcăm pe vîrful dealului, și le depunem la statuia zeului, căruia ne rugăm:

— Iubite zeu, păzește-ne de un nou război.

Acasă și în școală auzim din ce în ce mai des despre bomba atomică. In pădure, alături de școală, s-a spus că se va construi o uzină, care va fabrica praf de pușcă. Noi toți ne am speriat și am mers prin oraș fluturînd niște stegulețe de hîrtie, pe care scrisesem „Nu vrem praf de pușcă!"

Mamele noastre au făcut un miting, s-au dus chiar la Tokio, la ministru, și l-au rugat: Incetați cu aceasta. In sfîrșit ni s-a spus că uzina de pulbere nu se va construi.

Un timp oarecare am învățat în liniște. Dar, de curînd ni s-a spus că școala noastră trebuie să se mute în altă parte.

Ne-am îngrijorat iară. In școala noastră învață cinci sute de copii. Unde vom găsi o casă atît de mare, ca să încapă toți copiii?

De aceea, mă duc deseori sus pe deal și mă rog zeului:

— Iubite zeu, ajută-ne și fă în așa fel, ca școala noastră să nu se mute nicăieri!...

★

Micul Nogami Fusao n-a aflat niciodată că a primit la concurs premiul I. Băiatul s-a îmbolnăvit și medicul a spus că trebuie internat urgent în spital. Părinții n-au avut bani și n-au putut să-l interneze. Nu mult după aceea Nogami Fusao a murit.

„Nu voi uita niciodată pe Fusao, scrie fratele său — Tandzi —, cum stătea în pragul casei, cu o manta veche și zdrențuită pe umeri și privind spre cer, spunea:

„Vai ce m-am săturat de ploaie!"

Fusao al nostru a murit din cauza ploii radioactive! Vă rugăm, adresați-vă tuturor țărilor lumii: să se înceteze cu experiențele groaznice cu bombele atomice și cu hidrogen, care aduc această ploaie!"

Părinți și copii

NOTE DE DRUM DIN ITALIA

De-a lungul drumului de la Napoli spre Sorrento — — la fiecare serpentină îmi izbea ochii același panou al societății petrolifere „Esso": doi copii, dulci ca toți copiii, cu ochi mari și rugători, și inscripția „Fiți prudenți — ei vă așteaptă!".

Șoferul autocarului nostru nu părea însă prea atent la asemenea sfaturi. El zbura cu 100 de kilometri pe oră și doar în centrul orașului Sorrento se opri să răsufle.

— Aveți familie? îl întrebă cineva.

— Dumneavoastră n-ați văzut cum gonesc?! Am cinci copii. Dacă n-aș sosi la timp, mi-aș pierde slujba.

★

...Poate vă veți găsi vreodată în Sicilia, la Palermo. Să nu uitați atunci că într-o casă cu pereții coșcoviți, de pe o stradă dosnică, în Via Buttera nr. 24, a trăit, a luptat și a murit exilat marele nostru Nicolaie Bălcescu. Să-i duceți o coroană de flori și s-o puneți lîngă placa de marmoră care-l amintește. Așa am făcut și noi acolo.

Și veți vedea ceva care o să vă mire. Din jur, de prin clădirile mohorîte și din gangurile murdare, se vor strînge lîngă voi muncitori ai cartierului. Un bărbat cu pantalonii plini de var, trădîndu-i meseria, vă va aduce, ca și nouă, o masă necerută de nimeni. După el, un băiețaș de vreo 14 ani va ieși din bojdeuca fără ferestre de vizavi, purtînd o scară. Se vor sui amîndoi și se vor chinui cît e nevoie — să prindă florile cît mai sus și mai bine, lîngă numele vecinului lor romîn de acum un veac.

S-ar putea întîmpla să aveți același dialog ca noi:

— Frumos din partea ta, băiețaș!

— Dar bine, sînt tînăr comunist, tovarășe!

★

...Trecuse de mult de miezul nopții, cînd cei doi echilibriști, o femeie și un bărbat, începură să-și prezinte „numărul" în localul „Groapa cu șerpi" din Napoli. Zîmbeau amîndoi publicului și aviatorii americani beți, de mulțumire mai comandau cîte o sticlă. La o întorsătură greșită, femeia căzu pe pardosea cu tot corpul, cu un pocnet surd. Credeam că și-a frînt o mînă. Dar se ridică: zîmbea ca întotdeauna.

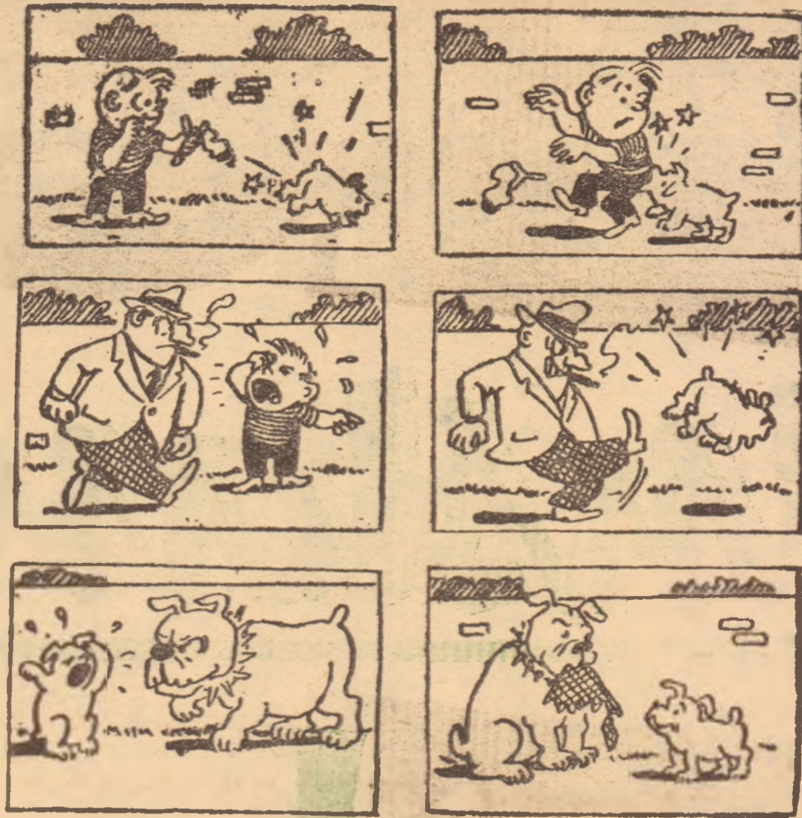
Echilibristica odată sfîrșită, „artista" reveni în grabă. „Dans indian" — se anunță la orchestră. Bărbatul apăru cu un sombrero de sud-american, apoi cu un turban de arab parcă.

Erau aproape zorile, americanii sforăiau pe scaune, muzicanții se muiaseră, chelnerii ștergeau băutura vărsată pe jos și noi întîrziam numai ca să vedem ce se mai întîmplă, cînd perechea se furișă printre mese către ieșire.

Nu zîmbeau. Scoteau din „Groapa cu șerpi", trăgîndu-l de mînă, un copil de vreo șase ani, mahmur de nesomn, de saxofoane și de mirosul acru de vinuri.

FILIP CERBU

POVESTE FARA CUVINTE

din „Berliner Illustrierte"

„Caii"

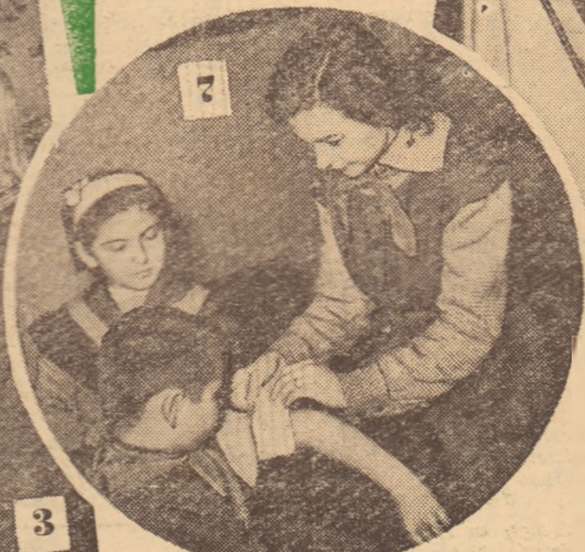
Desen de pionierul U CIJUN-ȚIN (R. P. Chineză)

Cîte miini delicate şi harnice nu muncesc pentru voi, dragi copii? Cîţi ochi atenţi şi duioşi nu veghează, grijulii, asupra voastră? Cîte minţi agere şi neobosite nu se gîndesc la viitorul vostru? Sînt miinile, ochii şi gîndurile mamei, ale profesoarei, ale doctoriţei, ale tuturor femeilor care muncesc şi visează pentru ca voi, copiii, să înfloriţi, să înfloriţi ca florile în martie...

1) Gicu mai visează încă, la căldurică, o călătorie la Polul Nord, cînd mama, de mult trezită din somn, îi pregăteşte ceaiul de dimineaţă.

2) O „soră" căreia, deşi te înţeapă nu-i poţi face nimic!...

3) Explicaţia învăţătoarei e desigur cu mult mai interesantă, cînd ştii că după ea ai să guşti din măr.

4) Iar bunica, se dovedeşte a fi meşteră mare în dresul fundurilor de pantaloni, găuriţi de pe urma jocului...

5) Urmărind nonşalanţa de năzbitii din piesa „Pupăza din tei" Gicu nici nu-şi dă seama că pe scenă nu-i Nică a lui Ştefan al Petrei poznaşul din Humuleşti, ci actriţa Lia Pop-Fărcăşanu...

6) „Suferă baba la frumuseţe" spune zicala populară. „Baba" are doar 9 ani, e drept, maşina de tuns ciupeşte niţeluş, dar pînă la urmă Gicu va fi frumos şi fercheş.

7) Mai cu un sfat, mai cu puţintică apă rece pe locul inj..., instructoarea ştie să-i fie aproape lui Gicu.

8) Aşa că nu-i de mirare de ce are nevoie Gicu de acest buchet uriaş de flori. Poate că nici aşa nu-i vor ajunge pentru a-şi arăta recunoştinţa faţă de toate femeile care veghează ca viaţa lui să se desfăşoare cît mai frumos, cît mai bine.

Text: M. STOIAN

Foto: GR. PREPELIŢĂ

instantanee

REDACŢIA ŞI ADMINISTRAŢIA Bucureşti. Piaţa „Scînteii" tel. 7.60.10, 7.61.00. Abonamentele se fac la oficiile poştale, factorii poştali şi difuzorii voluntari din şcoli. Tiparul Combinatul Poligrafic Casa Scînteii I. V. Stalin.